

Priser. Jeg tror dog, at de allerfleste Detailhandlere og mange andre vil protestere imod dette, at Priserne ikke er nedsat. Jeg nævnte i min første Tale, at en hel Del Nødvendighedsartikler var nedsat ret betydeligt. Ingen kan nægte, at f. Eks. Kul er nedsat med omtrent Halvdelen, og Brød — det hører dog til de allervæsentligste Artikler — er nedsat med ca. 50 pCt., ligesom en hel Masse andre Nødvendighedsartikler er nedsat ganske betydeligt. Jeg har ogsaa lagt Mærke til, at Detailhandlerne jævnlige har holdt Møder om denne Sag, og de har hver Gang været enige om, at de saa vidt muligt skulde følge Prisniveauet, altsaa nedsætte deres Priser i Forhold til de billigere Priser, de nu kan købe Varerne til, og indtil jeg faar Bevis for noget andet, vil jeg tro paa, at dette er blevet opfyldt. Men hvis Forholdet alligevel er det, at Priserne ikke har kunnet nedsættes saa meget, som Kronens Kurs giver Anvisning paa, kommer det særlig af, at vi betaler — det kan ikke nægtes — betydeligt højere Lønninger her i Landet, end man betaler andetsteds. Det vil jo være noget vanskeligt for Industrien vedblivende at betale de betydelige forhøjede Lønninger og alligevel nedsætte Priserne saa meget, som Kronens Købeevne giver Anvisning paa. Det bliver ikke let i det lange Løb at betale højere Arbejds løn, end der betales i Lande, som ligger tæt op ad vort og fører en stærk Konkurrence med os, samtidig med at Landet har betydeligt større sociale Udgifter, end man har i andre Lande. Det vilde være meget ønskeligt at kunne blive ved med at yde disse store Udgifter, men jeg tror ikke, det er muligt. Tror det ærede Medlem virkelig, at det i det lange Løb lader sig fastholde, at naar en Kvinde eller en Mand ikke saa nær kan leve af denne Understøttelse, maa de have højere Understøttelse, uanset om vi ved, hvor vi skal faa Pengene fra?

Det ærede Medlem stillede det direkte Spørgsmaal, om en Kone paa 70 Aar kan leve af 480—500 Kr. aarlig. Saa vidt jeg erindrer, sigtede det ærede Medlem her til København, idet det er omtalt, at Huslejen her er forholdsvis stor. Men hvis der er Tale om en Understøttelse paa 480 Kr. eller noget lignende, saa maa Talen være om en Kone paa Landet, og det gør en lille Forskel; thi saa lave er Satsene ikke for Københavns Vedkommende, og vi ved jo meget vel, at det nu en Gang ikke er saa dyrt at leve paa Landet som i København. Men jeg maa yderligere sige, at det

naturligvis heller ikke var Meningen, da Aldersrenteloven blev vedtaget, at der skulde ydes det, man kalder fuldt ud tilstrækkeligt til at leve for, deri indbefattet Udgifter til Husleje o. s. v. Nej, det var en Rente, der skulde ydes, men der siges ikke udtrykkelig og bestemt, at det er den fulde Forsørgelse, det her drejer sig om. Og naar det ikke er Tilfældet, nytter det ikke, man stadig kommer og siger, at vedkommende kan ikke leve af dette Beløb, idet han ikke deraf kan præstere de nødvendige Udgifter. Aldersrenten er nu en Gang Hjælp til Selvhjælp, og jeg tror, man maa sige, at det maaske kan være vanskeligt nok at leve fuldstændig af Understøttelserne selv efter de Sætsler, Ministeren har foreslaaet, naar de vedkommende ikke selv kan tjene noget ved Siden af eller har andre Kilder at trække af. Jeg tror, man maa sige, at Loven forudsætter, at den Hjælp, der ydes, er Hjælp til Selvhjælp. Og hvis man vil indvende: Ja, men de syge kan jo ingenting tjene selv, saa er dertil at svare, at der i Loven er en Ventil, som gør det muligt at yde mere Hjælp i Sygdomstilfælde.

Den højtærede Minister udtalte, at i hvert Fald hans Parti havde ikke stemt for Loven, altsaa Aldersrenteloven. Hertil vil jeg dog bemærke, at naar man ikke vilde paatage sig det Ansvar, der var forbundet med at stemme mod Loven, saa mener jeg, at man dermed i Virkeligheden har sagt, at vedkommende Lov er en Lov, som kan bruges, er en Lov, der er ikke saa lidt bedre end den Lov, man allerede har paa det Omraade, og at dette er Grunden til, at man ikke vil stemme imod Loven. Thi hvis man mente, det var en daarlig Lov, en Lov, som ikke var bedre end den, man allerede havde, men snarere daarligere, saa maatte Konsekvensen deraf være den, at man stemte mod den nye Lov. Det har man altsaa ikke gjort, og jeg kan heller ikke mene, at det Parti, som den højtærede Minister tilhører, kunde vente, den Gang Aldersrenteloven blev vedtaget, at den skulde komme til Revision efter to Aars Forløb. Det var, tror jeg at kunne sige, ikke Forudsætningen. Man vidste eller regnede tværtimod med, at det var en Lov, der skulde gælde i hvert Fald i nogle Aar, for at man kunde indhøste Erfaringer og derved se, om det var nødvendigt at revidere den. Jeg mener ikke, at man saadan uden videre kan sige efter to Aars Forløb, at Loven er umulig og uanvendelig, og særlig mener jeg, hvad jeg ogsaa har sagt i min første Tale, at